

El biògraf de Fita elogia la seva llibertat i tenacitat

■ Joan Domènec destaca en la presentació del llibre la “voluntat èpica” de l’artista i la seva generositat ■ Giralt-Miracle el qualifica d’“explorador” i “heterodox” que no segueix cap corrent

Domènec Fita estreny agraït la mà de Giralt-Miracle en presència de Joan Domènec, a la dreta, minuts abans de la presentació ■ JOAN CASTRO / ICONNA

Eva Vázquez
GIRONA

Ningú no va passar per alt l'accident del 13 de desembre de 1953, que ha obligat Domènec Fita (Girona, 1927) a valdre's des dels 26 anys d'unes croses i una cadira de rodes. De fet, el seu mateix biògraf, Joan Domènec Moner, fa començar el relat de la se-

va vida en aquella tràgica caiguda de la bastida de l'església de Betlem de Barcelona, i no pas per compadir-lo (Fita mateix no s'ha permès mai aquesta debilitat), sinó per subratllar el moment del seu naixement veritable com a persona i com a artista. “D'aquella punyent adversitat prové la voluntat èpica que defineix tota la seva

trajectòria”, va dir Domènec, que ha dedicat deu anys a l'elaboració de *Domènec Fita, l'home del art integrat*, impulsat per la Fundació Fita, editat per la Diputació i presentat ahir a l'Auditori Josep Irla de la Generalitat davant unes 170 persones.

L'esperit de superació i la tenacitat són dues de les qualitats que els presents

més van destacar de l'artista, juntament amb la independència i l'honestat. No van ser les úniques: entranyable, irònic, modest i generós en van ser d'altres. Però amb això sol no n'hi hauria hagut prou per construir-se una personalitat artística. Calia que hi afegís també el seu caràcter polifacètic, la seva permanent capacitat

de renovar-se i experimentar, una curiositat insaciable i “la determinació de ser honest amb si mateix per damunt de les tendències dominants”. El crític Daniel Giralt-Miracle, autor del pròleg de la biografia i convidat ahir a presentar-la, va resumir-ho afirmant que Fita, a la manera del Paul Klee de la Bauhaus, es revela com

“un autèntic explorador de tècniques artístiques”, un “mestre de l'heterodòxia”. Giralt-Miracle va valorar la labor pedagògica desenvolupada a l'Estudi d'Art a Montjuïc, en què l'artista va transmetre als alumnes la convicció que “les arts serveixen per crear intel·ligència” i, sobretot, la defensa del dibuix com “una escriptura del pensament”. Pel crític barceloní, “faltava un llibre com aquest que expliqués Fita de dalt a baix, el figuratiu i l'abstracte, l'íntim i el públic, el compromès i el lúdic”. Domènec va opinar, però, que “qualsevol biografia de Fita serà sempre incompleta, perquè no para mai quiet”.

L'artista, en el seu parlament, va confirmar la independència que li havien elogiat i la seva voluntat de servei recordant que sempre ha renegat de l'estil però mai de la comunitat: “Per mi l'estil és la llibertat que em dono. Però al mateix temps em plau molt ser útil, que és el que he procurat fer amb l'art integrat.” Fita, que es va declarar “fill de la Diputació”, institució que va acollir-lo a l'hospici i que va encoratjar-lo en la seva vocació artística, opina que la seva biografia no ha de servir per donar-li “més categoria”, sinó per ajudar a donar-lo a conèixer, labor en la qual va reconèixer emocionat el paper decisiu que ha tingut la seva dona, Àngela Rodeja. Amb humor, va recordar que, quan va acabar el seu *Crist jacent* per a la Catedral de Girona, el també artista Jesús Vilallonga, admirat de la dramàtica bellesa de l'obra, li va dir: “Ara ja et pots morir.” En canvi, ha viscut prou per afirmar, als 87 anys, que “preferiria morir quan ja tinguéssim la independència”. ■